

som den højtærede Justitsminister som Mand er i Besiddelse af, tænke mig den Udvej, hvis vi fik den fakultative Ordning, at Sønderjyderne, saafremt de var saa glade for den borgerlige Ægteforening, kunde vælge frit at lade sig vie borgerligt. De behøvede ikke at have den tvungne borgerlige Ægteforening for at kunne lade sig borgerligt ægteforene. Det er altsaa aabenbart, at Sønderjyderne her skal gøre Gavn i Partipolitikens Tjeneste. Jeg synes, den højtærede Justitsminister kunde give sin Kærlighed til Sønderjyderne et bedre Udtryk end ved at bruge den i Partipolitikens Tjeneste, dertil synes jeg, Sønderjyderne er for gode.

Kapitel V handler om Retsforholdet mellem Ægtefæller. Her har man jo i Lovforslaget søgt at imødekomme Tidens og Udviklingens Krav med Hensyn til det store Spørgsmaal: Kvindens Ligestilling med Manden. Jeg har indenfor Udvalget bestræbt mig for at skabe saa stor Ligestilling som muligt, men jeg har ikke bestræbt mig for at skabe den teoretiske Ligestilling mellem Mand og Hustru i Erkendelse af, at det dog endnu fortrinsvis er Manden, der er Familieforsørger, der skal sørge for Udkommet til Hustru og Børn, medens Hustruen overvejende har sit Arbejde indenfor Hjemmets fire Vægge. Jeg har derfor søgt efter Evne at skabe praktiske Lovregler, der gav Kvinden den Beskyttelse, hun havde behov i de forskellige Tilfælde. I Kapitel V vil jeg standse ved § 44, og jeg vil slutte mig til de Betragtninger, Venstres Ordfører fremførte om denne. Jeg finder, at Paragraffen strider ganske mod de Interesser, der burde være de gældende indenfor Ægteskabet, og kan ikke tænke mig Paragraffens Bestemmelser ført ud i Livet.

Ligeledes vil jeg anbefale, at man stryger § 49. § 49 siger: „Ægtefællerne er pligtige at give hinanden de Oplysninger om deres økonomiske Forhold, som kræves til Bedømmelse af deres Underholdspligt“. Jeg kan se, at det er en god moralsk Lovregel, men jeg kan ikke se, at den vil kunne have nogen som helst reel Betydning, idet den ikke juridisk vil kunne gennemtvinges.

§ 67 har jeg sammen med min ærede konservative Kollega foreslaet at lade udgaa af Lovforslaget, og det er ud fra mangfoldige Betragtninger. For det første mener vi, ligesom det menes fra Venstres Side, at det vil virke hemmende i Handel med faste Ejendomme, ja, selv ved Omprioritering af Ejendomme, hvis vi vedtager Bestemmelsen i § 67. Dernæst vil

det sikkert befordre et vidtstrakt Ægtepagtsystem, og derved naar vi til noget, som absolut ikke er tilsigtet med Paragraffen. Det er tilsigtet at skabe en Beskyttelse for Hustruen, men hvis denne Bestemmelse ophøjes til Lov, bliver Ægtepagtsystemet sikkert det raadende i mangfoldige Ægteskaber, og det vil ikke være til Kvindens Fordel. Dernæst beskytter § 67 ikke mod alle mulige Omgaaelser, og dem kan der tænkes mange af. F. Eks. beskytter den ikke mod almindelig Gældsstiftelse, og derigennem kan en Mand meget let omgaa Loven og faa Ejendommen sat til Auktion og paa den Maade komme af med den uden Hustruens Samtykke. Jeg kan derfor ikke indse, at Fordelene er større, end at Ulemperne vil være langt overvejende, hvis vi gennemfører § 67. Nogle af de samme Betragtninger gælder vel nok § 68, hvor der er Tale om Ægtefællernes Indbo og Løsøre, men her gælder i hvert Tilfælde ikke den Betragtning om Vanskelighederne i Handel og Vandel, og det er ikke saa store Ting, det drejer sig om. Paragraffen vil netop virke som Beskyttelsesmiddel for de mange smaa Hjem, og af den Grund vil jeg foreslaa, at vi bibeholder den, idet jeg nok kan se Ulemperne, men alligevel tror, at Fordelene for denne Paragrafs Vedkommende vil opveje Ulemperne.

Jeg gaar derefter over til Kapitel XII, der handler om Separation og Skilsmisse. Mine Bestræbelser indenfor Udvalget er paa dette Punkt gaet ud paa at skabe Lovregler, der virkede ægteskabsbevarende og ikke tenderede henimod det ægteskabsopløsende. Et af de Onder, som Tiden og Udviklingen har ført med sig, er den moralske Dekadence, og den har ogsaa vist sig indenfor Ægteskabet. Vi ser de sørgelige Resultater i Statistikken og ser, hvorledes vi herhjemme i de senere Aar er kommet ganske utroligt og uhyggeligt højt op med Separationernes og Skilsmisernes Antal. Derfor synes jeg, det maa være et godt Standpunkt for en Lovgiver at ville søge at skabe Lovregler, der kan virke ægteskabsbevarende. I den Retning har jeg — og dær falder mine Betragtninger sammen med Venstres Udvalgsmedlemmers — foreslaet, at vi bibeholder den Separationsfrist, vi nu har gældende i Praksis, nemlig 3 Aar i det Tilfælde, at Ægtefællerne ikke er enige om Skilsmisse, og 1½ Aar, hvis de er enige. Jeg er bange for at tage Konsekvensen af at gaa ned till Aar og 2 Aar; vi kommer ud i et Uføre, som vi ikke vil